

Arrest

nr. 265 058 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u etnisch Lor. U bent afkomstig van de stad Khorramabad in de provincie Lorestan. Ongeveer zeventien jaar geleden was u aanwezig op een betoging tegen het beleid van de Islamitische Republiek Iran. U werd er gearresteerd door het Ettela'at (ministerie van inlichtingen) en meegenomen naar hun kantoren, waar u ongeveer een maand in hechtenis werd gehouden. U werd veroordeeld door de revolutionaire rechtbank en overgeplaatst naar Parsilou, de gevangenis van Khorramabad, waar u enkele maanden verbleef. U kwam er vrij omdat uw familieleden eigendomsakten als borg gaven. De hierop volgende jaren werd u stelselmatig in de gaten

gehouden, achtervolgd en afgeluisterd door de Iraanse inlichtingendiensten. U kende moeilijkheden om vast werk te vinden en werd soms niet betaald omdat de Iraanse inlichtingendiensten u wilden treiteren. U verliet Iran ongeveer in 2011 en reisde naar Wit-Rusland waar u vier jaar lang tandheelkunde studeerde. In Wit-Rusland bekeerde u zich van de islam tot het christelijke geloof nadat u enkele kerken had bezocht en enkele priesters u brochures hadden gegeven. U keerde ongeveer in 2015 terug naar Iran. In de hierop volgende drie à vier jaar werd u opnieuw lastig gevallen door de Iraanse inlichtingendiensten telkens u aan het werk was of telkens er ergens een manifestatie werd georganiseerd.

Ongeveer twee jaar voor uw vertrek naar België werd u gearresteerd en zes maanden gevangen gehouden in een gevangenis. U werd vrijgelaten en ging opnieuw studeren aan de universiteit. Ongeveer een jaar na uw vrijlating werd u opnieuw gearresteerd. U kwam zeven maanden later opnieuw vrij. Tijdens beide aanhoudingen werd u geslagen en gemarteld. Ongeveer twee maanden na uw tweede vrijlating reisde u naar Georgië en Armenië waar u anderhalve tot twee maanden op vakantie ging. Hierna reisde u terug naar Iran. U verbleef nog anderhalve tot twee maanden in Iran en reisde vervolgens op 29 oktober 2019 met het vliegtuig naar Qatar vanwaar u doorreisde naar Frankrijk. U reisde vervolgens met de auto naar België waar u aankwam op 29 oktober 2019 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 5 november 2019. In België tracht u zich te verdiepen in het christendom.

U vreest bij terugkeer nog steeds de Iraanse inlichtingendiensten omwille van uw arrestatie zeventien jaar geleden alsook problemen met het Iraanse regime omwille van uw bekering naar het christendom.

U legt geen documenten neer ter staving van uw nationaliteit, identiteit of relaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelde dat u het mentaal zeer druk heeft, kampt met concentratie- en geheugenproblemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 d.d. 26/06/20, p. 1; notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 28/08/20, p. 2) omwille van een trauma (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 03/03/2020). U riep evenwel op geen enkel moment de hulp in van een arts om een dergelijke diagnose te stellen en legde geen enkel medisch document neer waaruit deze diagnose kan blijken. Evenmin is er enig ander element aanwezig in uw dossier waaruit zou kunnen blijken hoe uw problemen een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto zouden kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, of welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Voorts bleek u tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS in staat om te antwoorden op de u voorgelegde vragen en werd u expliciet gewezen op de mogelijkheid om eventuele problemen direct te melden en een pauze aan te vragen indien u dit wenste (CGVS 1, p. 1 en 2; CGVS 2, p. 1). Uit voorgaande blijkt bijgevolg dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u niet in staat zou zijn om door een medewerker van het Commissariaatgeneraal gehoord te worden en coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Betreffende uw voorkeur voor een vrouwelijke tolk uit vrees dat een man een spion zou kunnen zijn (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.6) dient de neutraliteit en de geheimhoudingsplicht van de tolken op het CGVS benadrukt te worden, hetgeen aangestipt werd bij aanvang van beide persoonlijke onderhouds (CGVS 1, p. 1; CGVS 2, p. 1). Aangezien u, zoals hieronder zal blijken, uw problemen met de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk wist te maken, is deze reden overigens hoe dan ook niet van die aard om de selectie van de tolk te beïnvloeden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw identiteit op geen enkele wijze heeft aangetoond. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u nochtans gewezen op het feit dat u zo mogelijk documenten moet neerleggen om onder meer uw identiteit en herkomst te staven (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, punt 1). Ook tijdens de opeenvolgende onderhouds op het CGVS werd u meermaals (uitdrukkelijk) gewezen op het belang van het aantonen van uw identiteit (CGVS 1, p. 7, 13, 17; CGVS 2, p. 2 en 9). Als uitleg voor het feit dat u geen (identiteits)documenten neerlegde, verklaarde u dat u wel wat

documenten, voornamelijk betreffende uw studie, bij had bij uw vertrek uit Iran maar deze onderweg verloor (CGVS 1, p. 7) en dat u dit na het eerste onderhoud wel vroeg aan uw familieleden maar dat het wat moeilijk is omdat ze overal verspreid zijn (CGVS 2, p. 2-3). Deze verklaring is allerminst afdoende aangezien u heden, i.e. zes maanden na uw tweede persoonlijk onderhoud, nog steeds geen enkel identiteitsdocument neerlegde. Dit is des te frappanter aangezien u nog contact heeft met uw familieleden in Iran (CGVS 1, p. 6), van wie er overigens verschillende voor overheidsinstanties werken (CGVS 1, p. 5). Uw rechtvaardiging dat uw familieleden nog steeds onder controle staan van en lastig gevallen worden door de Iraanse autoriteiten (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 3, 6 en 9), kan bovendien niet overtuigen. U heeft immers geen weet van problemen die uw familie met uw autoriteiten zou kennen (CGVS 1, p. 17). U haalde slechts aan dat het normaal is dat familieleden van personen die opgepakt werden door het Ettela'at ondervraagd worden. Zoals hieronder zal blijken kan er aan uw problemen met het Ettela'at evenwel geen enkel geloof gehecht worden, waardoor het niet aannemelijk is dat uw familieleden door het Ettela'at gecontroleerd worden en bijgevolg uit niets blijkt dat uw familieleden in de onmogelijkheid zouden verkeren om uw identiteitsdocumenten aan u over te maken. Voorts is het evenmin overtuigend dat u niet eens wist of u met een authentiek dan wel met een vals paspoort reisde (CGVS 1, p. 5) – een paspoort dat u eveneens verloor al wist u niet meer wat er eigenlijk mee gebeurde (CGVS 1, p. 6). Het intussen vervallen paspoort waarmee u naar Georgië en Armenië reisde, legde u daarenboven niet neer. Nochtans ligt ook dit identiteitsdocument nog in Iran (CGVS 2, p. 5). Er dient dan ook besloten te worden dat u uw identiteit op geen enkele wijze aangetoond heeft. Nochtans kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar identiteit enigszins kunnen staven. De vaststelling dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegde doet ten zeerste afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien is het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoonde een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventueel risico op vervolging.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Volgens uw verklaringen verbleef u verschillende jaren voor uw studies in Wit-Rusland. In de lesvrije periodes in de zomer, keerde u evenwel verschillende keren terug naar Iran om u er uiteindelijk opnieuw te vestigen (CGVS 1, p. 4; CGVS 2, p. 5). Ook ging u kort voor uw vertrek naar België op vakantie naar Georgië en Armenië en verbleef er anderhalve tot twee maanden om vervolgens terug te keren naar Iran (CGVS 1, p. 4). U bood geen enkele verklaring voor uw terugkeer vanuit Georgië/Armenië naar Iran (CGVS 2, p. 7). Nochtans gaf u aan dat u zich reeds in Wit-Rusland had bekeerd tijdens uw studies aldaar (CGVS 1, p. 3, 8; CGVS 2, p. 5) en dat het Ettela'at op de hoogte was van uw bekering (CGVS 2, p. 5). Bovendien ondervond u na uw maandenlange hechtenis omwille van een deelname aan een betoging reeds zeventien jaar lang problemen met de Iraanse inlichtingendiensten, waarbij u elke zes maanden ondervraagd werd door de sepa (CGVS 1, p. 13) en zelfs - kort voor uw reis naar Georgië en Armenië - tweemaal maandenlang gefolterd werd met elektrische schokken, isolatie en een waterkanon (CGVS 1, p. 12, 15). Het loutere feit dat u ondanks deze beweerde problemen met uw autoriteiten steeds terugkeerde naar Iran ondermijnt de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze.

Hoe dan ook kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de Iraanse inlichtingendiensten. U beweerde dat u zeventien jaar lang geïnterneerd werd door de Iraanse autoriteiten omwille van een deelname aan een betoging in Khorramabad tegen het overheidsbeleid waarbij u gearresteerd en gevangengehouden werd (CGVS 1, p. 11). In het kader hiervan werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van onbepaalde duur en kreeg u een grensverbod van vijf jaar (CGVS 1, p. 11). Na uw terugkeer uit Wit-Rusland werd u nog tweemaal gearresteerd, gevangengehouden en gemarteld (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 7). U legde evenwel tegenstrijdige verklaringen af over uw problemen met uw autoriteiten. Gevraagd naar de straf die u zeventien jaar geleden werd opgelegd door de revolutionaire rechtbank, ontweek u eerst driemaal de vraag om vervolgens te stellen dat u geen precieze straf kreeg maar dat u voor onbepaalde duur vastgehouden werd (CGVS 1, p. 12). Dit klemde volledig met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u uiterst precies aangaf dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier maanden en vervolgens ook effectief vier maanden in de gevangenis doorbracht (vragenlijst CGVS d.d. 03/03/2020, vraag 3.2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, weet u dit aan een misverstand zonder hiervoor enige verklaring te bieden (CGVS 1, p. 16). Daarnaast moet opgemerkt worden dat u geen enkel stuk neerlegt dat uw veroordeling en uw (eerste) detentie kan staven. U bezat in het verleden nochtans uw gerechtelijk dossier maar verloor dit omwille van invallen van de inlichtingendiensten zes of zeven jaar geleden (CGVS 1, p. 12-13; CGVS 2, p. 3). Ook over dit gerechtelijk dossier legde u even wel tegenstrijdige verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen volkomen ondermijnd wordt. Zo stelde u eerst dat u uw

gerechtelijk dossier had opgevraagd nadat u het verloren was maar dit van de Iraanse instanties niet kreeg met als officiële reden dat de namen van medebeschuldigen – waarvan u er overigens geen enkele wist op te noemen (CGVS 1, p. 14) – er in vermeld worden (CGVS 1, p. 13). Later stelde u echter dat u het gerechtelijk dossier niet meekreeg zonder dat u enige rechtvaardiging kreeg hiervoor (CGVS 2, p. 3). Wanneer het CGVS u confronteerde met deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan te stellen dat u het niet nodig vond om uw verklaringen van uw eerste onderhoud opnieuw te herhalen (CGVS 2, p. 3) hetgeen uiteraard geen verschoning biedt voor de flagrante tegenstrijdigheid. Ook over uw laatste twee detenties legde u voorts incoherente verklaringen af. In eerste instantie verklaarde u dat u na de vrijlating na een eerste gevangenschap van ongeveer zes maanden ongeveer twee of drie maanden later opnieuw werd aangehouden en opnieuw voor een periode van ongeveer zeven maanden in de gevangenis belandde (CGVS 1, p. 14, 16) waarbij u ondervraagd werd met foltertechnieken zoals elektrische schokken en een waterkanon (CGVS 1, p. 12, 15) en u gevraagd werd om te spioneren en mee te werken (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u plots dat u na uw terugkeer uit Wit-Rusland niet meer aangehouden werd maar wel nog achtervolgd en lastig gevallen werd door de inlichtingendiensten (CGVS 2, p. 6). Pas nadat het CGVS u confronteerde met uw eerdere verklaringen stelde u dat u inderdaad nog tweemaal in hechtenis zat (CGVS 2, p. 7). Dat u deze twee detenties niet spontaan aanhaalde is evenwel totaal onaannemelijk. Dat hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden blijkt bovendien uit de vaststelling dat u er tegenstrijdige verklaringen over aflegde. Zo gaf u tijdens uw tweede onderhoud opeens aan dat u tijdens deze gevangenschappen nooit ondervraagd werd en dat u geen idee had met welk doel u gevangen gehouden werd (CGVS 2, p. 8), hetgeen onmogelijk in overeenstemming te brengen is met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u ondervraagd en aangespoord werd tot spionage (CGVS 1, p. 12 en 15). Hiermee geconfronteerd wees u er opnieuw op dat het een misverstand moest zijn (CGVS 2, p. 8). Voorts stelde u ook dat u tussen de eerste vrijlating en de tweede arrestatie ongeveer een jaar in vrijheid doorbracht (CGVS 2, p. 7), hetgeen wederom tegenstrijdig is met uw verklaringen gedurende uw eerste onderhoud bij het CGVS waaruit blijkt dat deze periode in vrijheid slechts twee of drie maanden omvatte (CGVS 1, p. 14 en 16). U verklaarde voorts in deze tussenliggende periode naar de universiteit te gaan om lessen te volgen (CGVS 2, p. 7), hetgeen u later dan weer geheel tegensprak door te stellen dat u al van vóór uw eerste van deze twee recente arrestaties niet meer naar de universiteit ging (CGVS 2, p. 9). Ten overvloede kan nog aangestipt worden dat het bijzonder weinig overtuigend is dat uw familie stappen ondernam om u vrij te krijgen maar dat u geen enkel idee heeft wat zij dan concreet ondernamen (CGVS 2, p. 8) en dient benadrukt dat u ook van uw recente problemen met uw autoriteiten geen enkel (begin van) bewijs neerlegde.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw arrestaties en detenties dan ook geheel. Betreffende uw verklaringen dat u leden van het Ettela'at en de sepah eveneens vreest omdat u problemen heeft met Iraanse televisiezenders (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.6; CGVS 1, p. 13), dient vastgesteld dat, gezien u deze problemen in verband brengt met uw twee laatste arrestaties (CGVS 1, p. 16) en er zoals hierboven vastgesteld aan deze arrestaties geen enkel geloof gehecht kan worden, u ook deze beweringen niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan ten overvloede opgemerkt worden dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw aanvankelijke bewering dat u speeches ontwierp en dat verschillende van uw opinies gepubliceerd werden in artikels (CGVS 1, p. 13, 14). Uitgenodigd door het CGVS om hier meer over te vertellen, bleek u immers niet in staat ook maar enige informatie hierover te geven, stelde u dat het eigen gedachten van u waren die u in notitieboekjes optekende en dat u geen enkel idee heeft of hiervan ooit iets werd gepubliceerd (CGVS 1, p. 14).

Tot slot beweerde u ook dat uw facebookaccount gehackt is door de Iraanse autoriteiten maar wist u vervolgens niet eens te zeggen welke van uw twee accounts het betrof, noch wanneer dit zou gebeurd zijn (CGVS 1, p. 7) waardoor ook deze bewering alle geloofwaardigheid mist.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de Iraanse inlichtingendiensten de afgelopen zeventien jaar en aldus evenmin aan uw vrees ten gevolge ervan.

Aan uw bekering kan evenmin enig geloof worden gehecht. U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u zich ongeveer in het jaar 2013 bekeerde (verklaring DVZ d.d. 03/03/2020, vraag 9). Later preciseerde u dat u zich bekeerde tijdens uw studieverblijf in Wit-Rusland, hetgeen u situeerde rond de jaren 2011-2016 (CGVS 1, p. 4). U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw geval sprake is van een daadwerkelijke doordachte bekering naar het christendom. Het loutere gegeven dat u niet eens weet tot welke stroming van het christendom u zich bekeerde (CGVS 1, p. 3) en daarbovenop niet op de hoogte bent van de concrete verschillen tussen de drie grote christelijke stromingen (CGVS 1, p. 9) doet reeds geheel afbreuk aan het voortdurende, diepgelovige karakter van uw bekering en aan de vrees die u hieraan koppelt bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Toch kan er nog opgemerkt worden dat ook uw andere verklaringen omtrent uw bekeringsproces dermate vaag en onwaarschijnlijk waren dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. U zou zich hebben bekeerd nadat u driemaal een kerk bezocht in Wit-Rusland en enkele priesters u thuis bezochten om u informatie te geven (CGVS 1, p. 8). U bleef echter bijzonder vaag over de informatie vervat in deze brochures hetgeen u weet aan uw gebrekkig Russisch (CGVS 1, p. 9). Nochtans kreeg u ook tien- à vijftienmaal bezoek van priesters die u vertelden over het christelijke geloof (CGVS 1, p. 8). Over deze priesters wist u dan weer niet hoe zij heetten, noch tot welke kerk zij behoorden (CGVS 1, p. 8). Sterker nog, u wist niet eens of deze priesters de orthodoxe, katholieke of protestantse stroming volgden binnen het christendom (CGVS 1, p. 9). Na uw terugkeer in Iran rond 2016 ondernam u naar eigen zeggen niets meer om uw geloof verder te zetten omdat u al problemen genoeg kende (CGVS 1, p. 10). U beweerde nochtans dat er wel een huiskerk was waar enkele van uw Iraanse vrienden die u in Wit-Rusland had leren kennen naartoe gingen (CGVS 1, p. 10) maar wenste vervolgens niet verder in te gaan op de identiteit van deze vrienden, wist niet waar deze huiskerk zich bevond en gaf uiteindelijk zelfs toe dat u eigenlijk niet wist of deze vrienden ooit naar Iran teruggekeerd waren uit Wit-Rusland (CGVS 1, p. 10). Uw verklaringen in dit verband missen bijgevolg alle overtuigingskracht. Vervolgens kan er aangestipt worden dat, ofschoon u verklaarde reeds bekeerd te zijn toen u in Wit-Rusland een derde keer naar een kerk ging, u tot op heden nog niet gedoopt bent (CGVS 1, p. 1 en 8). U stelde tot slot dat u van de apostelen enkel Johannes bij naam kent (CGVS 1, p. 9). Op de vraag naar belangrijke figuren binnen het christendom, antwoordde u laconiek dat u enkel Johannes kent omdat u niet onthield wat u tien jaar geleden las (CGVS 1, p. 9). Ook deze vaststellingen getuigen absoluut niet van een daadwerkelijke bekering.

Ook sinds uw komst naar België blijkt u niets te hebben uitgevoerd om uw christelijke geloof verder te zetten, volgens u omwille van de quarantaine (CGVS 1, p. 3). Toch mag verwacht worden dat u vanuit dit land andere opties zou verkennen om u verder te verdiepen in uw nieuw geloof. U stelde dat u via het internet, boeken en cursussen wel trachtte om meer te weten te komen (CGVS 2, p. 2) maar wanneer het CGVS hier verder naar vroeg, bleek dit beperkt te zijn tot enkele zoekopdrachten op Google waarbij u niet wist op welke websites u terecht kwam, een Perzische Bijbel en informatie die u soms kreeg van een buitenlandse priester wiens naam u zich niet herinnerde (CGVS 2, p. 2). Deze bijzonder vage verklaringen kunnen dan ook allerminst te overtuigen. Zelfs indien u wel enige geloofsactiviteiten zou hebben in België, hetgeen tot nu toe klaarblijkelijk niet het geval is, dan nog dient benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd of desgevallend op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u geen voortdurende diepgelovige bekering heeft aannemelijk gemaakt, dat uit niets blijkt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

Hieruit volgt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te menen dat onterecht door verwerende partij werd geoordeeld dat er in haar hoofde geen bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt en desbetreffend wijst op haar kwetsbaarheid en haar psychologische problemen, wijst de Raad er evenwel op dat, zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verzoekende partij geen enkel medisch document neerlegt waaruit de door haar beweerde psychologische problemen – tijdens het persoonlijk onderhoud maakt zij gewag van concentratie- en geheugenproblemen (notities CGVS d.d. 26/06/2020, p. 1) – blijken. Tot op heden brengt zij desbetreffend geen enkel bewijs bij. Verzoekende partij toont dan ook op geen enkele wijze aan dat zij ten gevolge van psychische problemen niet in staat is om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure en een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aangeeft bij terugkeer naar Iran te vrezen voor de Iraanse inlichtingendiensten omwille van haar arrestatie zeventien jaar geleden alsook om problemen te kennen met het Iraanse regime omwille van haar bekering naar het christendom. In de bestreden beslissing wordt evenwel op uitgebreide wijze vastgesteld dat aan de door verzoekende partij aangehaalde asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht, omdat (A) haar algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt doordat zij geen enkel identiteitsdocument neerlegt; (B) haar houding geenszins in overstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, nu zij nog meermaals naar Iran terugkeerde; (C) geen enkel geloof kan

worden gehecht aan haar problemen met de Iraanse inlichtingendiensten, nu moet worden vastgesteld dat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar problemen met de autoriteiten, (ii) zij geen enkel stuk neerlegt dat haar veroordeling en haar (eerste) detentie kan staven, (iii) zij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar gerechtelijk dossier, (iv) zij incoherente verklaringen aflegt over haar laatste twee detenties, (v) het bijzonder weinig overtuigend is dat haar familie stappen ondernam om haar vrij te krijgen maar dat zij geen enkel idee heeft wat zij dan concreet ondernamen, (vi) zij ook van haar recente problemen met haar autoriteiten geen enkel (begin van) bewijs neerlegde, (vii) zij ook haar bewering dat zij leden van het *Ettela'at* en de *sepah* vreest omdat zij problemen heeft met de Iraanse televisiezenders niet aannemelijk heeft gemaakt, aangezien zij deze problemen in verband brengt met haar twee laatste arrestaties waaromtrent reeds werd vastgesteld dat er geen geloof aan kan worden gehecht, (viii) evenmin geloof kan worden gehecht aan haar aanvankelijke bewering dat zij speeches ontwierp en dat verschillende van haar opinies gepubliceerd werden in artikels, nu verzoekende partij niet in staat bleek te zijn ook maar enige informatie hierover te geven en vervolgens stelde dat het eigen gedachten van haar waren die zij in notitieboekjes optekende maar dat zij geen enkel idee heeft of hiervan ooit iets werd gepubliceerd, en (ix) ook haar bewering dat haar Facebookaccount gehackt is door de Iraanse autoriteiten alle geloofwaardigheid mist, aangezien zij niet wist te zeggen welke van haar twee accounts het betrof, noch wanneer dit zou gebeurd zijn; en (D) aan haar bekering evenmin enig geloof kan worden gehecht, aangezien (i) zij niet aannemelijk maakt dat er in haar geval sprake is van een daadwerkelijke doordachte bekering naar het christendom, daar zij niet eens weet tot welke stroming van het christendom zij zich bekeerde en niet op de hoogte is van de concrete verschillen tussen de drie grote christelijke stromingen, (ii) ook haar andere verklaringen omtrent haar bekeringsproces dermate vaag en onwaarschijnlijk zijn dat er geen enkel geloof kan worden gehecht, en (iii) zij ook sinds haar komst naar België niets blijkt te hebben uitgevoerd om haar christelijke geloof verder te zetten.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij betreffende het vastgestelde gebrek van enig begin van bewijs inzake haar identiteit niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen die zij reeds gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud. Meer bepaald duidt zij op het verlies van haar paspoort en stelt zij dat haar familie in Iran haar geen documenten kon bezorgen uit vrees voor represailles. Evenwel motiveert verwerende partij reeds in de bestreden beslissing dat deze uitleg niet afdoende kan verklaren waarom zij geen enkel identiteitsdocument voorlegde. In het bijzonder merkt verwerende partij dienaangaande op dat (i) verzoekende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, i.e. zes maanden na haar tweede persoonlijk onderhoud, nog steeds geen enkel identiteitsdocument neerlegde, (ii) zij nog contact heeft met haar familieleden in Iran, van wie er overigens verschillende voor overheidsinstanties werken en (iii) uit niets blijkt dat haar familieleden in de onmogelijkheid zouden verkeren om haar identiteitsdocumenten aan haar over te maken, nu zij geen weet heeft van problemen die haar familie met de Iraanse autoriteiten zou kennen en aan de door haar voorgehouden problemen met het *Ettela'at* geen enkel geloof kan worden gehecht. Het louter herhalen van diezelfde verklaringen, zonder voormelde pertinente vaststellingen te weerleggen, biedt dan ook geenszins soelaas. De Raad is samen met verwerende partij van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel identiteitsdocument neerlegde afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij wijst op haar profiel en meer bepaald op het feit dat zij meermaals in het buitenland heeft verbleven omwille van haar studies, stellende dat dit voldoende aantoonde dat zij een bedreiging vormt voor de Iraanse autoriteiten, gelet op haar "*opening naar andere culturen en in casu naar de Belgische cultuur op een moment dat de Iraanse autoriteiten zich van de buitenwereld afsluiten*", en informatie bijbrengt waaruit de repressie door de Iraanse autoriteiten van politieke tegenstanders blijkt (bijlagen 3-11 van het verzoekschrift), onderstreept de Raad vooreerst dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie komt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten *in concreto* te weerleggen of te verklaren. In het bijzonder ontkracht zij op geen enkele wijze de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden in haar verklaringen met betrekking tot deze problemen en doet zij evenmin *in concreto* afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat haar houding niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade nu zij verschillende keren terugkeerde naar Iran. De vaststelling dat geen enkel geloof

kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten blijft dan ook onverminderd overeind. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij door de Iraanse autoriteiten beschouwd wordt als een politieke tegenstander, waardoor haar verwijzing naar informatie over de behandeling van politieke tegenstanders door de Iraanse autoriteiten niet dienstig is. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij louter omwille van haar verblijven in het buitenland door de Iraanse autoriteiten beschouwd zal worden als een politieke tegenstander. Zij het hierbij benadrukt dat verzoekende partij in het verleden reeds herhaaldelijk in het buitenland verbleef en telkens zonder problemen – immers kan aan de door haar aangehaalde problemen geen geloof worden gehecht – kon terugkeren naar Iran. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat uit informatie, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “*Iran – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*” d.d. 30 maart 2020 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 2), blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd of gedaan. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Aangezien evenwel geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek gevisieerd werd door de Iraanse autoriteiten.

2.2.7. Waar verzoekende partij lijkt aan te voeren dat ook haar psychologische toestand de geloofwaardigheid van haar vrees versterkt, wijst de Raad er evenwel op dat, zoals hierboven reeds werd vastgesteld (zie punt 2.2.3.), verzoekende partij geen enkel bewijs bijbrengt van de door haar beweerde psychische problemen en derhalve desbetreffend niet verder komt dan blote beweringen. Zij kan dan ook allerminst volstaan met een verwijzing naar een niet-bewezen psychologische toestand om de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst aan te tonen. Bovendien is het voor wat betreft psychische moeilijkheden hoe dan ook niet evident om een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade vast te stellen, in tegenstelling tot fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen.

2.2.8. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bekering tot het christendom in een ander daglicht stelt. Immers beperkt zij zich tot het uiten van loutere vergoelijkungen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas. Waar zij overigens in haar verzoekschrift opmerkt dat “*tegenpartij de bekering van verzoeker, noch de bedreigingen waarvan hij het onderwerp was in twijfel trekt*”, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bekering en de door haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten.

Daar waar verzoekende partij nog oppert dat zij om reden van haar atheïsme als een apostaat zal worden beschouwd bij haar terugkeer naar Iran en desbetreffend verwijst naar informatie over de situatie van apostaten en christenen in Iran (bijlage 2 van het verzoekschrift), duidt de Raad erop dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land voor apostaten en christenen geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Vooreerst acht de Raad het opmerkelijk en weinig ernstig dat verzoekende partij in haar verzoekschrift eerst wijst op haar atheïsme om vervolgens te stellen dat zij christen is. Verzoekende partij schept dan ook allerminst duidelijkheid wat betreft de religieuze overtuiging die zij thans aanhangt. Wat betreft haar beweerde bekering tot het christendom, herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat zij voor haar beweerde bekering tijdens haar verblijf in Wit-Rusland – waaraan echter geen geloof wordt gehecht – moslim was, maar dat zij net zoals de meeste mensen nooit echt heel gelovig is geweest (notities CGVS d.d. 26/06/2020, p. 3). Uit haar verklaringen blijkt evenwel nergens dat zij omwille hiervan problemen heeft gekend. Zij het hierbij benadrukt dat aan de

door haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten geen enkel geloof kan worden gehecht. Voor zover al kan worden aangenomen dat verzoekende partij areligieus is, onderstreept de Raad dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn en dat verder ook uit niets blijkt dat verzoekende partij zich bij een terugkeer naar Iran zich openlijk als areligieus zal uiten en bijgevolg mogelijkzins in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht zal komen.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 juni 2020 en 28 augustus 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT